

Arrest

nr. 350 550 van 16 juli 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: “RvV-wet”).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat Z. CHIHAOUI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten, diende op 13 april 2026 een eerste verzoek om internationale bescherming in vanuit het gesloten centrum Caricole.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 12 mei 2026 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

1.3. Verzoeker diende, zonder het gesloten centrum Caricole te hebben verlaten, op 17 juni 2026 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 6 juli 2026 nam de commissaris-generaal de bestreden beslissing ‘niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) die luidt:

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Palestijn van nationaliteit, etnisch Arabier en soennitisch moslim. U bent afkomstig van Jabalia in de Gazastrook. U bent geregistreerd als vluchteling bij UNRWA, heeft uw lagere schooltijd doorgebracht in een UNRWA basisschool en kreeg verder financiële bijstand en levensmiddelen van hen.

U woonde uw hele leven in Jabalia, Gaza. U studeerde er grafisch ontwerp. Uw vader werkte als tegelzetter, uw moeder werkte niet. Uw oudere broers werkten allen als zelfstandigen. Uw broer A. A. (CGVS [...]) werd eens gearresteerd aan de grens met Israël. Hij zat ongeveer een jaar in de gevangenis.

In 2021 ging u naar Egypte om uw broer A. weg te brengen omdat hij naar Europa zou reizen. Hij werd in december 2024 erkend als vluchteling in België. Uzelf verbleef een kleine maand in Egypte als met vrienden en keerde vervolgens terug naar Gaza.

Een paar dagen nadat de huidige oorlog uitbrak werden de woningen van uw familie vernietigd. Uw familie werd verschillende malen ontheemd binnen Gaza. U huwde op 1 februari 2024 met A. S., destijds was zij 16 jaar oud.

Uw familie besloot Gaza te verlaten. De reguliere procedures waren echter te duur, waardoor uw familie zich wendde tot een Egyptische officier die u de grens hielp over te steken. Tegen betaling van 3000 dollar per persoon kon u door de Rafah oversteek passeren op legale wijze. Uw naam werd echter niet op de reguliere vertreklijsten genoteerd. U verliet Gaza op 20 maart 2024 samen met uw ouders, uw broer M., zijn echtgenote en dochtertje. Uw paspoort was verloren gegaan in Gaza. U verbleef ongeveer een jaar in Egypte zonder verblijfsdocumenten. U werkte er in verschillende restaurants. Omdat u Egypte wilde verlaten vroeg u bij de Palestijnse ambassade een nieuw paspoort aan. Echter kwam u in contact met een smokkelaar die u sneller kon helpen vertrekken en wachtte u het paspoort niet af.

*U ontving van de smokkelaar een vals Egyptisch paspoort met uw gegevens. Met dit paspoort kon u een Marokkaans visum voor 60 dagen bekomen als toeschouwer van de Africa Cup. U kocht een ticket voor de halve finale van Marokko. U verbleef ongeveer anderhalve tot twee maand in Marokko. De smokkelaar maakte ondertussen een valse Belgische verblijfsvergunning voor u. Hiermee reisde u per vliegtuig naar België. U kwam op 13 april 2026 aan op de luchthaven en diende er een **eerste verzoek om internationale bescherming** in.*

Ter staving van uw eerste verzoek legt u de volgende documenten neer:

In kopie: uw Palestijnse ID kaart; een schoolrapport; uw huwelijksakte; uw rijbewijs; foto's van de situatie in Gaza; de Palestijnse ID kaarten van uw familieleden; uw eigen UNRWA registratie; het paspoort van uw vader; het paspoort van uw moeder; een document met een Egyptische visumsticker; een travel document van H. M. K. A.; een medisch attest van het Indonisa Hospital; twee screenshots van uw registratie op gazaaid.unrwa.org; een foto van uw registratie in flour distribution cycle no 4.

Origineel: de UNRWA registratie van uw gezin op naam van uw vader.

*Op 12 mei 2026 besloot het CGVS tot **weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus** omdat er ernstige indicaties bestaan dat u over de Egyptische nationaliteit beschikt, u geen zicht gaf op de documenten waarmee u van Gaza tot België reisde en uw algemene geloofwaardigheid verder ondermijnd werd door het afleggen van ongeloofwaardige en inconsistente verklaringen. U ging tegen deze beslissing niet in beroep.*

*Zonder het gesloten centrum Caricole te verlaten diende u een **tweede verzoek om internationale bescherming** in op 17 juni 2026. U verklaart te beschikken over documenten die aantonen dat u niet over de Egyptische nationaliteit beschikt, namelijk uw Palestijns paspoort met visa voor Egypte, een schoolcertificaat van UNRWA, en een attest van het Egyptische ministerie van binnenlandse zaken en civiele aangelegenheden.*

Er werden ter staving van uw tweede verzoek geen documenten aan het CGVS overgemaakt.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 57/11/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 20 APR, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard. De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onderzoekt in geval van een volgend verzoek op basis van artikel 55 van de Verordening (EU) 2024/1348 of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In uw eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot een weigering, omdat er ernstige indicaties bestaan dat u over de Egyptische nationaliteit beschikt. Zo kwam uw naam (evenals namen van uw gezinsleden) voor op een lijst van personen met een Egyptisch paspoort en had uw broer verklaard dat zowel u als uw moeder de Egyptische nationaliteit heeft. U gaf verder geen zicht op de documenten die u werkelijk gebruikte om van Gaza naar België te reizen. U zou zijn gereisd met een Palestijns reisdocument en een vals Egyptisch paspoort, maar legde deze documenten niet voor noch legde u een ander document voor met betrekking tot uw reisweg, zoals uw visa, hoewel u meermaals expliciet werd gewezen op het belang hiervan. Ook in uw huidige, tweede verzoek, legt u deze documenten niet voor. Daarenboven kwamen de documenten die u wél voorlegde met betrekking tot uw reisweg, namelijk de reisdocumenten van uw ouders en nichtje, niet overeen met uw verklaringen.

Hoewel u in uw huidige verzoek verklaart te beschikken over documenten die aantonen dat u geen Egyptenaar bent, **legt u deze documenten niet voor**. Uw broer zou de originele documenten in zijn bezit hebben, en de kopieën zouden aan uw advocaat zijn overgemaakt (zie “schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag” (hierna SMVA) vraag 3.2). Aan de DVZ maakte u, tijdens het afleggen van uw verklaringen, geen documenten over (zie “dossier overgemaakt aan CGVS” dd. 22-06-2026). Uw advocaat werd er per mail op gewezen dat het CGVS niet over de documenten beschikte, maar maakte deze niet over binnen de gestelde termijn (zie mail advocaat dd. 30-06-2026). Derhalve kan het CGVS niet vaststellen of u werkelijk over deze documenten beschikt, noch kan het een uitspraak doen over de authenticiteit of bewijskracht ervan.

Daarbij moet nog opgemerkt worden dat u verklaart over uw Palestijnse paspoort te beschikken, uitgegeven in 2021, met een zegel van de douane in Rafah en met een visum voor Egypte gedateerd 20 maart 2024 (SMVA vraag 3.1). Uw broer zou het document hebben kunnen recupereren. Uw verklaringen zijn in directe tegenstelling met alles wat u in uw eerste verzoek verklaarde over uw paspoort alsook uw vertrek uit Gaza. U beschikte immers niet over uw paspoort omdat het verloren was gegaan bij een aanval op uw huis in Gaza (CGVS dd. 07-05-2026 p.4). U reisde in de plaats met een tijdelijk document welke u niet kon voorleggen omdat u het ingediend had bij de Palestijnse ambassade in Cairo om een nieuw paspoort aan te vragen (CGVS dd. 07-05-2026 p.10). Indien uw paspoort eigenlijk in Egypte lag, is het niet logisch dat u het niet mee had genomen op uw reis naar België en zou verzwijgen dat u in werkelijkheid beschikte over uw eigen paspoort. U werd in uw persoonlijk onderhoud meermaals gewezen op het belang van uw paspoort en uitgenodigd foto's van de visa en stempels erin over te maken (CGVS p.20). Indien uw paspoort in Gaza lag en daar kon worden gerecupereerd, zou het logischerwijs geen zegel van de douane in Rafah en visumsticker van Egypte bevatten, aangezien u het document bij uw vertrek niet bij u had. Er rijzen dus ernstige vragen over de authenticiteit van het document waarover u zegt te beschikken.

U brengt verder geen enkel element aan dat een ander licht kan werpen op de analyse die het CGVS maakte in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming.

U brengt bijgevolg geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Uw verzoek om internationale bescherming is niet-ontvankelijk op basis van artikel 38, tweede lid van Verordening (EU) 2024/1348.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet-schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 2.15, § 2, 3°, a) Wet RvV.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (art. 2.15, §3, 2°, b) Wet RvV).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of verdrijving van betrokkene naar het land van nationaliteit, ten opzichte waarvan hij/zij geen vrees aanhaalt of ten opzichte waarvan de vrees niet bewezen/gegrond is (zie supra), het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikel 3, 5) en 3, 6) Verordening (EU) 2024/1347 schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggedrijving naar zijn ander land van nationaliteit (zie supra) het nonrefoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikel 3, 5) en 3, 6) Verordening (EU) 2024/1347.”

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 2.50 van de Wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt: *“Aanwezigheid ter terechtzitting. Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep”*. Deze bepaling is in identieke bewoordingen opgesteld als het oude artikel 39/59 § 2 van de wet van 15 december 1980. Dit artikel houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (hierna 'Vluchtelingenverdrag'), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna 'EVRM'), van de artikelen 2.31, § 4 en 2.59, § 1, 1° van het wetsontwerp van 10 maart 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, van de artikelen 48/3 en 48/6, § 4 en 5 van de wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker houdt een theoretisch betoog over de door hem geschonden geachte bepalingen en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Onder de titel 'toepassing van de principes op het specifieke geval' zet verzoeker uiteen dat er een kennelijke beoordelingsfout is gemaakt door het bestuur. Hij betoogt dat het CGVS het verzoek niet-ontvankelijk heeft verklaard met als voornaamste argument dat de verzoeker de in zijn vragenlijst vermelde stukken niet zou hebben overgemaakt maar dat deze bewering feitelijk onjuist is. Uit een email van 17 juni 2026 blijkt volgens verzoeker onweerlegbaar dat de administratie van het Transitcentrum Caricole het volledige dossier, inclusief alle bijlagen, tijdig heeft overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 7). Hij betoogt verder dat *“Om het risico op refoulement uit te sluiten, gaan de Belgische asielinstanties er ten onrechte van uit dat de verzoeker de Egyptische nationaliteit zou bezitten. Dit vermoeden is uitsluitend gebaseerd op het feit dat de naam van de verzoeker en zijn familie op een doorgangslijst aan de grensovergang van Rafah in 2020 stond onder de rubriek "Egyptisch paspoort", alsook op onnauwkeurige verklaringen van zijn oudere broer. Nationaliteit is echter een soevereine juridische band die niet kan worden afgeleid uit een loutere doorgangslijst of het gebruik van een reisdocument om reizen te vergemakkelijken. Door zich te verschuilen achter een onterecht vermoede nationaliteit en de tijdig overgemaakte bewijsstukken te negeren, heeft het CGVS een flagrante beoordelingsfout begaan. Gelet op dit gebrek, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verplicht om, krachtens artikel 2.59, § 1, 1° van het wetsontwerp van 10 maart 2026, een ex nunc onderzoek te voeren en de thans voorgelegde originele stukken te beoordelen”*.

Met betrekking tot zijn exclusieve Palestijnse nationaliteit en de objectieve weerlegging van het vermoeden, argumenteert verzoeker dat hij een Palestijn uit Gaza is, geregistreerd als vluchteling bij UNRWA en dat het AIDA rapport 2025 de historische praktijk van Egypte bevestigt om reisdocumenten af te geven aan Palestijnse vluchtelingen zonder hen de nationaliteit toe te kennen, in het kader van de Ministeriële Besluiten nr. 180 en 181 van 1964 (internetlink). Het eventuele bezit van een Egyptisch reisdocument werd door het CGVS verkeerdelijk en ten onrechte gelijkgesteld met de toekenning van de volle nationaliteit. Bovendien stelt verzoeker dar de kennelijke fout van de asielinstanties thans onweerlegbaar bewezen is. Hij legde immers een kopie voor van zijn geldig paspoort van de Palestijnse Autoriteit (Stuk 4) en op dit officieel document staat een inreisvisum voor de Arabische Republiek Egypte met de vermelding “ENTRY VISA FEE \$ 25”, aangebracht aan de grensovergang van Rafah op 20 maart 2024. Verzoeker stelt dat het juridisch en feitelijk onbetwistbaar is dat een staat geen betalend inreisvisum eist van zijn eigen onderdanen. De Egyptische autoriteiten hebben verzoeker dus formeel als een buitenlandse onderdaan behandeld, wat het postulaat van de Egyptische nationaliteit definitief ontkracht volgens verzoeker. Dit wordt ook bevestigd door het officieel attest van UNRWA (stuk 5) en door het attest van de Egyptische Dienst Burgerlijke Stand dat uitdrukkelijk stelt dat hij de Egyptische nationaliteit niet bezit (stuk 6). De administratie mag zich niet onttrekken aan haar onderzoeksplicht bij de bepaling van de nationaliteit. Verzoeker betoogt tenslotte dat zijn initiële verklaringen over het verlies van zijn paspoort (afgelegd uit angst en onder de strikte controle van een smokkelaar, zoals blijkt uit de COPNOT) een overlevingsreflex vormen die niet kan opwegen tegen deze onweerlegbare en authentieke materiële bewijzen.

Vervolgens betoogt verzoeker dat aangezien objectief vaststaat dat hij de Egyptische nationaliteit niet bezit, Egypte niet zijn land van nationaliteit is en dit land geen enkele juridische verplichting heeft om hem te beschermen of op zijn grondgebied te dulden. Een verwijdering naar Egypte of Marokko dat louter een transitland was, is feitelijk en juridisch onmogelijk. Als Palestijnse staatloze zou hij theoretische enkel naar Gaza kunnen teruggestuurd worden, dat momenteel het toneel is van een gewapend conflict van extreme hevigheid, dat reeds heeft geleid tot de vernietiging van de gezinswoning van verzoeker, zo betoogt hij. Een gedwongen terugkeer zou hem blootstellen aan behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en bijgevolg is de rechter verplicht om bij wijze van voorlopige maatregel de onmiddellijke schorsing en de toestemming om op het grondgebied te blijven, te bevelen in afwachting van een heronderzoek ten gronde.

Verzoeker vraagt bij wijze van beschikking en als voorlopige maatregel, de toestemming te verlenen om op het grondgebied te blijven hangende het onderzoek van het beroep ten gronde en de bestreden beslissing tot niet-ontvankelijkheid van 6 juli 2026 te hervormen en, ondergeschikt, nietig te verklaren.

3.2. Verzoeker voegt volgende inventaris toe:

1. De bestreden beslissing van de gemachtigde van de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) d.d. 6 juli 2026;
2. Bijlage 39bis (Beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats) van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 12 mei 2026, als bewijs van vasthouding in het Transitcentrum Caricole;
3. Notities van het persoonlijk onderhoud (COPNOT) bij het CGVS d.d. 7 mei 2026;
4. Kopie van het Palestijns paspoort van de verzoeker (nr. [...]), inclusief de inreisvisa voor Egypte, afgestempeld aan de grensovergang te Rafah (o.a. op 20 maart 2024);
5. Schoolattest van de UNRWA (Jongensschool Jabalia B) d.d. 20 mei 2026;
6. Attest van de Dienst Burgerlijke Stand van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de Arabische Republiek Egypte d.d. 14 juni 2026, vergezeld van een vertaling;
7. Bewijs van tijdige overmaking van de stavingsstukken, zijnde een e-mail van het Transitcentrum Caricole aan de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 17 juni 2026, met de advocaat in kopie, inclusief de bijlagen.

4. Nota commissaris-generaal

De commissaris-generaal legt op 13 juli 2026 een nota van dezelfde datum neer waarin wordt geantwoord op de aangevoerde middelen en waaraan volgend document wordt toegevoegd: (1) COI Focus Egypte ‘Corruptie en documentenfraude’, Cedoca, 6.07.2023.

5. Aanvullende nota verzoeker

Verzoeker legt in antwoord op de beschikking van de Raad van 10 juli 2026 ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarin volgende stukken worden bijgebracht (1) stuk 6 volgens inventaris gehecht aan het verzoekschrift met vertaling zoals gevraagd door de Raad bij beschikking van 8/7/2026/ attest van Ministerie van Binnenlandse Zaken van Egypte, sector Burgerlijke stand die bevestigt dat verzoeker niet over de Egyptische nationaliteit beschikt, (2) email aan DVZ (stuk 7 verzoekschrift).

6. Beoordeling

6.1. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 38, tweede lid van Verordening (EU) 2024/1348 dat bepaalt:

“De beslissingsautoriteit wijst een verzoek af als niet-ontvankelijk indien het gaat om een volgend verzoek waarbij geen nieuwe relevante elementen als bedoeld in artikel 55, leden 3 en 5, naar voren zijn gekomen of

door de verzoeker zijn voorgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij of zij in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347 of in verband met de eerder toegepaste grond voor niet-ontvankelijkheid”.

Artikel 55 van de Verordening (EU) 2024/1348 luidt:

“(…)

3. Een volgend verzoek wordt onderworpen aan een voorafgaand onderzoek waarbij de beslissingsautoriteit nagaat of er nieuwe relevante elementen naar voren zijn gekomen of door de verzoeker zijn voorgelegd die:

a) de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347, of

b) verband houden met een eerder toegepaste grond voor niet-ontvankelijkheid als het eerdere verzoek is afgewezen als niet-ontvankelijk.

“(…)

5. De door de verzoeker voorgelegde elementen worden alleen als nieuw beschouwd als de verzoeker buiten zijn of haar eigen schuld niet in staat was die elementen in het kader van het eerdere verzoek voor te leggen. Elementen die de verzoeker eerder had kunnen voorleggen, hoeven niet in aanmerking te worden genomen, tenzij die de kans aanzienlijk vergroten dat het verzoek niet niet-ontvankelijk wordt verklaard of dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, of als het vorige verzoek overeenkomstig artikel 41 is afgewezen als zijnde impliciet ingetrokken zonder een behandeling ten gronde.

6. Indien er nieuwe elementen als bedoeld in lid 3 naar voren zijn gekomen of door de verzoeker zijn voorgelegd, wordt het verzoek verder ten gronde behandeld, tenzij het verzoek op basis van een andere in artikel 38, lid 1, genoemde grond als niet-ontvankelijk kan worden beschouwd.

7. Indien er geen nieuwe elementen als bedoeld in lid 3 door de verzoeker zijn voorgelegd of naar voren zijn gekomen, wordt het verzoek op grond van artikel 38, lid 2, afgewezen als niet-ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347.

In overweging 77 van de Verordening (EU) 2024/1348 wordt uiteengezet dat indien een verzoeker een volgend verzoek doet zonder nieuwe elementen voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken, dat hij of zij in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet of die verband houden met de redenen waarom het eerdere verzoek niet-ontvankelijk is verklaard, dit verzoek niet aan een nieuwe volledige behandelingsprocedure mag worden onderworpen. In dergelijk geval moet na een voorafgaand onderzoek het verzoek als niet-ontvankelijk worden afgewezen op grond van het gezag van gewijsde.

Inhoudelijk heeft artikel 55 van de Verordening (EU) 2024/1348 dezelfde draagwijdte als artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32/EU in zake volgende verzoeken, die ingevolge de inwerkingtreding van de Verordening (EU) 2024/1348 is ingetrokken (zie artikelen 78 en 79 van deze Verordening).

In zijn arrest LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid oordeelde het Hof van Justitie dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Asielprocedurerichtlijn, in een behandeling in twee stappen voorziet van volgende verzoeken, waarbij in een eerste stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in een tweede stap die ontvankelijke verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat op zijn beurt een eerste fase of voorafgaand onderzoek “om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn voorgelegd in verband met de vraag of hij krachtens de Kwalificatierichtlijn in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet” (HvJ, C-921/19, LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, 10 juni 2021, punt 36). Slechts indien dit daadwerkelijk het geval is wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgend verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Asielprocedurerichtlijn “teneinde na te gaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet” (HvJ, C-921/19, LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, 10 juni 2021, punt 37).

Bij de uitlegging van de desbetreffende bepalingen van de Asielprocedurerichtlijn heeft het Hof uitdrukkelijk gewezen op overweging 36 van deze richtlijn waaruit bleek dat de procedure voor toetsing van de ontvankelijkheid van een volgend verzoek tot doel had de lidstaten in staat te stellen om elk volgend verzoek dat werd ingediend zonder nieuwe elementen of bevindingen als niet-ontvankelijk af te wijzen teneinde het beginsel van het gezag van gewijsde van een eerdere beslissing te eerbiedigen. Het onderzoek van een volgend verzoek dient volgens het Hof dan ook beperkt te blijven tot “de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd” (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, pt. 50). De uitlegging die zou inhouden dat elk volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden op de enkele grond dat het is gebaseerd op elementen of bevindingen die de verzoeker ter ondersteuning van zijn vorig verzoek had kunnen voorleggen, zou volgens het Hof verder gaan dan noodzakelijk is om de eerbiediging van het beginsel van het gezag van gewijsde te

waarborgen en zou afbreuk doen aan een behoorlijk en volledig onderzoek van de situatie van verzoeker (HvJ, C-18/20, 9 september 2021, punten 43 en 44).

Voorts oordeelde het Hof dat elk document dat door de verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming overgelegd wordt moet worden beschouwd als een element van dat verzoek waarmee rekening moet worden gehouden en dat het feit dat een document niet kan worden geauthenticeerd als zodanig niet kan rechtvaardigen dat een dergelijk document wordt uitgesloten van de behandeling van het verzoek waartoe de beslissingsautoriteit dient over te gaan overeenkomstig artikel 31 van de Richtlijn 2013/32 (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 44).

Tot slot heeft het Hof van Justitie met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van de ontvankelijkheidsfase geoordeeld dat: *“62. Overigens dient in deze context in herinnering te worden gebracht dat het niet noodzakelijk is dat de lidstaat ervan overtuigd is dat het nieuwe document het volgende verzoek afdoende staft opdat de overlegging van een dergelijk document ertoe kan leiden dat overeenkomstig artikel 40, lid 3, van richtlijn 2013/32 het verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig hoofdstuk II van deze richtlijn, maar het volstaat dat dit document de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.”* (HvJ 10 juni 2021, C- 921/19, pt. 62).

6.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming indiende tijdens zijn vasthouding aan de grens op 13 april 2026. In haar beslissing van 12 mei 2026 weigerde de commissaris-generaal aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat er ernstige indicaties bestaan dat hij over de Egyptische nationaliteit beschikt, hij niet aannemelijk maakt dat hij in Egypte een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of er een reëel risico loopt op ernstige schade en de documenten die hij voorlegt de analyse van de elementen van zijn verzoek door de commissaris-generaal niet kunnen ombuigen. Zoals reeds aangehaald werd tegen deze beslissing geen beroep aangetekend. Verzoeker legde een aantal documenten voor ter staving van zijn eerste verzoek, waaronder zijn Palestijnse identiteitskaart, de Palestijnse identiteitskaarten van zijn familieleden, zijn eigen UNRWA registratie en een document met een Egyptische visumsticker.

6.3. In zijn *“schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag – vertaling”* verklaart verzoeker dat hij sinds zijn laatste asielaanvraag drie documenten ontving *“nl. mijn paspoort van Palestina, alsook een visa om naar Egypte te gaan en gedateerd 20.03.2024. Het tweede document is het officiële schoolcertificaat van de Unwra school in Gaza. Het derde is een officieel certificaat het ministerie van Burgerlijke aangelegenheden en Binnenlandse Zaken, gedateerd 14/06/2026. Dit certificaat bevestigt dat ik niet de Egyptische nationaliteit heb”* (AD, Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag – vertaling, 12 juni 2026). Verzoeker antwoordt op de vraag waarom hij deze nieuwe elementen niet eerder heeft aangehaald dat hij gevlucht is uit Gaza en alles verloor, dat zijn broer het paspoort en de UNWRA kaart kon meenemen en dat het certificaat door het Egyptische ministerie werd afgeleverd op 14 juni 2026. Ter terechtzitting licht verzoekers advocaat toe dat verzoekers vader hem dit document via Whatsapp doorstuurde.

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een kopie van emailuitwisseling toe tussen de terugkeercoach van verzoeker, zijn advocaat en het Bewonerssecretariaat van Caricole en de dienst DVZOE Border van 17 juni 2026 waarbij de bijlage 26*quinqies* en de vragenlijst meervoudig VIB van A.A. wordt overgemaakt door de terugkeercoach. Daarnaast is in het document ook een email van verzoekers advocaat aan C.D.M., door de advocaat van verzoeker ter terechtzitting geïdentificeerd als een medewerker van de advocaat van verzoeker, van 7 juli 2026 opgenomen. Dit document vermeldt 6 attachments getiteld: Bijlage 26QQ.pdf, Vragenlijst Meervoudig VIB.pdf, Pièce 1.pdf, Pièce 2.pdf, Pièce 3.pdf, Asile Ultérieur – A. pdf. De documenten waarnaar verwezen wordt als *“attachments”* zijn niet aan deze email gehecht. Verzoekers advocaat toont ter terechtzitting op haar IPAD de doorgestuurde email met de bijlagen en opent deze bijlagen. Hieruit blijkt dat de documenten aangeduid als stukken 1, 2 en 3, het paspoort van verzoeker, een UNRWA document en het bij verzoekschrift eveneens neergelegde certificaat van het Ministerie van Binnenlandse Zaken betreffen.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij weliswaar verklaart te beschikken over documenten die aantonen dat hij geen Egyptenaar is, maar deze documenten niet voorlegt, betoogt verzoeker onder verwijzing naar de bovenvermelde email-uitwisseling dat hieruit blijkt dat de administratie van het Transitcentrum Caricole het volledige dossier, inclusief alle bijlagen, tijdig heeft overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

In zijn schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag verklaart verzoeker dat de advocaat kopieën bezit en dat *“ik mag van de originele papieren gebruik maken. Ik kan ze verkrijgen als ik dat wilr post ver”* (sic) (vraag 3.2).

Hieruit kan minstens afgeleid worden dat verzoeker verklaarde dat de kopieën bij zijn advocaat zijn en dat hij de originelen kan krijgen, wat impliceert dat de originelen niet in zijn bezit zijn. Gelet op het feit dat verzoeker zich ook in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming in het gesloten centrum bevindt, had de commissaris-generaal de mogelijkheid om ook verzoeker zelf te contacteren nadat werd vastgesteld dat deze documenten zich niet in het administratief dossier bevonden. In dit opzicht heeft de

commissaris-generaal niet de vereiste zorgvuldigheid aan de dag gelegd bij het onderzoek van het volgend verzoek om internationale bescherming. Daarbij dient ook te worden opgemerkt dat de vraag door de commissaris-generaal werd gericht aan de voormalige raadsman van verzoeker, zoals ook erkend in haar nota. Het wordt voorts in de nota van de commissaris-generaal niet betwist dat het Transitcentrum Caricole stukken aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft bezorgd. In dit verband stelt de Raad ook vast dat het administratief dossier een geprinte email van een administratief assistent van 22 juni 2026 aan het CGVS bevat waarin wordt gesteld *“en pièces jointes, les documents relatifs à la 1ere demande multiple de Monsieur A.A.K.A (...). L’enveloppe suivra le plus rapidement possible”*. Als ‘pièces jointes’ worden vermeld: Vragenlijst Meervoudig VIB.pdf, vragnl.docx, (...) - Document pour résultat (22-06-2026pdf; Overdracht dossier CGVS2.docx, (...) - Overdracht dossier CGVS.docx.

Dat deze documenten vervolgens niet werden overgemaakt aan het CGVS, kan bezwaarlijk aan verzoeker verweten worden, maar lijkt het gevolg van een gebrek aan communicatie tussen twee overheidsinstanties en onzorgvuldig handelen van zowel de Dienst Vreemdelingenzaken als het CGVS.

Uit dit alles volgt dat de door verzoeker in zijn schriftelijke verklaring vermelde documenten voor het nemen van de bestreden beslissing werden overgemaakt en dat het CGVS hier toegang toe had, minstens dat het CGVS hiertoe toegang had kunnen hebben.

Artikel 34, lid 1 van de Verordening (EU) 2024/1348 luidt:

“Documenten die door de beslissingsautoriteit relevant worden geacht voor de behandeling van verzoeken, worden, indien nodig, ten behoeve van die behandeling vertaald.

Vertalingen van die documenten of van delen ervan kunnen worden verstrekt door andere entiteiten en worden betaald met overheidsmiddelen overeenkomstig het nationale recht van de betrokken lidstaat. De verzoeker kan op eigen kosten zorgen voor de vertaling van andere documenten. Bij volgende verzoeken kan de verzoeker verantwoordelijk worden gesteld voor de vertaling van documenten.”

Artikel 48/6 § 2, vierde lid van de wet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door artikel 25 van de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, luidt:

“In het geval dat de verzoeker een volgend verzoek indient, zijn de door hem voorgelegde stukken, opgesteld in een andere taal dan één van de drie landstalen of het Engels, vergezeld van een vertaling in het Nederlands, Frans, Duits of Engels. Bij gebrek aan een vertaling, licht de verzoeker de relevante gegevens van de voorgelegde stukken toe in de in artikel 51/10 bedoelde verklaring”.

Uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker de voormelde stukken waaronder het attest van de Burgerlijke Stand van het Ministerie van Binnenlandse Zaken heeft bezorgd aan de Dienst Vreemdelingenzaken en dat het CGVS verzoeker zelf niet contacteerde toen werd vastgesteld dat de documenten waarnaar verzoeker verwijst niet in zijn bezit waren en evenmin de Dienst Vreemdelingenzaken hierover contacteerde.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker de relevante gegevens van deze documenten heeft toegelicht in zijn schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag overeenkomstig artikel 48/6 § 2, vierde lid van de wet van 15 december 1980.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg ten onrechte gesteld dat het CGVS niet kon vaststellen of hij werkelijk over deze documenten beschikte noch een uitspraak kon doen over de authenticiteit of bewijskracht ervan.

De commissaris-generaal heeft *in casu* evenmin voor een vertaling gezorgd van de door verzoeker neergelegde documenten.

Gelet op de uiteenzetting in het verzoekschrift en ter terechtzitting en de opmerkingen in de nota van de commissaris-generaal acht de Raad door verzoeker neergelegde documenten relevant.

De Raad stelt vast dat de door verzoeker in zijn schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag vermelde documenten voorliggen en dat ook een vertaling voorligt van het document dat in het verzoekschrift wordt omschreven als *“Attest van de Dienst Burgerlijke Stand van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de Arabische Republiek Egypte van 14 juni 2026”*.

De vraag of verzoeker al dan niet over de Egyptische nationaliteit beschikt, is cruciaal voor het beantwoorden van de vraag of verzoeker een nieuw element heeft bijgebracht dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. In dit verband wijst de Raad erop dat niet betwist is dat verzoeker afkomstig is uit Gaza en dat hij UNRWA geregistreerd is, maar dat de commissaris-generaal in de beslissing genomen in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming stelde dat hij niet aantoonde dat hij daadwerkelijk steun ontving van UNRWA. Indien wordt vastgesteld dat verzoeker inderdaad niet de Egyptische nationaliteit bezit, op basis van één van de documenten die zijn neergelegd in het kader van zijn volgend verzoek, maakt dit de kans dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt, aanzienlijk groter. De door verzoeker bijgebrachte vertaling met als titel Ministerie van Binnenlandse Zaken, sector Burgerlijke Stand stelt dat na verificatie en onderzoek van de gegevens van verzoeker in het computersysteem van de Burgerlijke Stand is gebleken dat verzoeker niet is geregistreerd bij de Egyptische Burgerlijke Stand en niet de Egyptische nationaliteit bezit in overeenstemming met de bepalingen en wetten van de Arabische Republiek Egypte.

Hierboven werd reeds gewezen op de rechtspraak van het Hof van Justitie volgens de welke elk document dat door de verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming overgelegd wordt moet worden beschouwd als een element van dat verzoek waarmee rekening moet worden gehouden en dat het feit dat een document niet kan worden geauthenticeerd als zodanig niet kan rechtvaardigen dat een dergelijk document wordt uitgesloten van de behandeling van het verzoek waartoe de beslissingsautoriteit dient over te gaan.

De stelling in de nota van de commissaris-generaal dat het neergelegde document een bijzonder beperkte bewijswaarde heeft onder meer omdat het een kopie betreft en landeninformatie aangeeft dat documentenfraude en corruptie in Egypte een wijdverspreid fenomeen zijn waardoor niet-originele documenten met omzichtigheid moeten behandeld worden, kan in de huidige stand van zaken, gelet op het voorgaande dan ook niet volstaan om te besluiten dat het door verzoeker neergelegde document van het Egyptische Ministerie van Binnenlandse Zaken geen nieuw element is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verder wordt in de bijgebrachte vertaling als opschrift "*Ministerie van Binnenlandse Zaken. Sector Binnenlandse Zaken*" vermeld, terwijl in de nota wordt gesteld dat het document niet is voorzien van een officiële hoofding. De commissaris-generaal brengt zelf geen vertaling bij van het document.

De commissaris-generaal is niet verschenen en evenmin vertegenwoordigd ter terechtzitting zodat zij ook niet kan worden gevraagd haar opmerkingen in de nota verder toe te lichten of standpunt in te nemen met betrekking tot de door verzoeker door middel van zijn aanvullende nota bijgebrachte vertaling.

De Raad stelt vast dat in de mate dat de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers verklaring dat hij niet over de Egyptische nationaliteit beschikt stelt dat hij verder geen enkel element aanbrengt dat een ander licht kan werpen op de analyse die het CGVS maakte in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, deze verwijst naar laatstgenoemde beslissing en dat deze beslissing een aantal elementen aanhaalt om te besluiten dat er ernstige indicaties bestaan dat verzoeker over de Egyptische nationaliteit beschikt. In de huidige stand van zaken kan zonder verder onderzoek van de door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen niet langer worden uitgesloten dat verzoeker niet over de Egyptische nationaliteit beschikt, zoals hij steeds beweerde en dat deze nieuwe elementen dus wel een ander licht zouden kunnen werpen op de in de eerste beslissing weerhouden ernstige indicaties dat hij over deze nationaliteit beschikt. Er kan ook niet blijken dat de commissaris-generaal de authenticiteit van het document van het Egyptische ministerie van Binnenlandse Zaken op enige andere wijze zou hebben geverifieerd.

Ten overvloede blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers broer A.A., door de commissaris-generaal werd erkend als vluchteling in december 2024.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud met verzoekers broer blijkt dat tijdens het persoonlijk onderhoud de ambtenaar van het CGVS hem herhaaldelijk confronteerde met het feit dat uit de opzoekingen van het CGVS blijkt dat zijn vader, moeder en broers A. (verzoeker in de huidige zaak) en M. in een bus zaten voorhouders van een Egyptisch paspoort, dat volgens dit document zijn beide ouders de Egyptische nationaliteit hebben en dat dit een sterke indicatie is dat ook verzoekers broer A.A. de Egyptische nationaliteit zou kunnen hebben (NPO verzoekers broer, p. 10-11). Het administratief dossier bevat geen verdere informatie over de procedure van verzoekers broer en de Raad heeft in de huidige stand van zaken geen zicht op het geheel van documenten dat door verzoekers broer in het kader van zijn procedure werd neergelegd, maar hieruit kan wel blijken dat ook in dit dossier het CGVS de vermelding van verzoekers vader, verzoeker en zijn broer M. op de voormelde lijst, een sterke indicatie werd beschouwd dat verzoekers broer A. ook de Egyptische nationaliteit heeft. De informatie met betrekking tot de Egyptische naturalisatiewetgeving die zich in het administratief dossier bevindt lijkt ook in het geval van verzoekers broer relevant. Elk verzoek om internationale bescherming wordt individueel behandeld en beoordeeld. Het is in de huidige stand van zaken voor de Raad evenwel niet duidelijk waarom in het geval van verzoekers broer de sterke indicaties dat hij ook de Egyptische nationaliteit bezit, en die minstens deels dezelfde lijken te zijn als diegene die met betrekking tot verzoeker werden weerhouden, niet verhinderden dat verzoekers broer als vluchteling werd erkend, terwijl dit voor verzoeker wel weerhouden werd.

Het loutere gegeven dat verzoekers broer verklaarde dat verzoeker de Egyptische nationaliteit heeft, kan naar het oordeel van de Raad daartoe niet volstaan. Het betreft immers een loutere verklaring van een privé-persoon die hierover bovendien niet erg consistent en duidelijk blijkt. Zo verklaarde verzoekers broer tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat eerst dat geen van zijn broers en zussen de Egyptische nationaliteit bezitten (NPO verzoekers broer, p. 7) , en later dat hij weet dat A. de Egyptische nationaliteit heeft maar dat hij niet denkt dat M. een Egyptisch paspoort heeft (*idem*, p. 10). Hij stelt verder dat "*misschien vanwege de Egyptische nationaliteit van mijn moeder zij ze allemaal hier geregistreerd bij Egyptisch paspoort. Want met Egyptisch paspoort is het makkelijker voor ons om de grens over te steken*".

De Raad herinnert opnieuw aan de reeds hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie volgens dewelke het niet noodzakelijk is dat de lidstaat ervan overtuigd is dat het nieuwe document het volgende

verzoek afdoende staft opdat de overlegging van een dergelijk document ertoe kan leiden dat het verzoek verder ten gronde wordt behandeld.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad bijgevolg aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 2.60 § 2 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven en de argumenten van de commissaris-generaal die niet verschijnt noch vertegenwoordigd is ter terechtzitting en geacht wordt in te stemmen, niet verder te onderzoeken.

Gelet op het voorgaande en de vernietiging van de bestreden beslissing is het verzoek waarbij de toestemming wordt gevraagd om te mogen blijven bij wijze van voorlopige maatregel overeenkomstig artikel 2.29 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als accessorium van het beroep, heden zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 juli 2026 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien juli tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET